

Πέρασε, κόρη, πέρασε τζαί λάμνε 'ς τήν δουλειάν σου,
 ἤμουν κοπέλα μιὰν φορὰν τζαί 'γὼ 'ς τὴν γειτονιάν σου
 Κύπρ.

Ἐμίσ-σεφες τσ' ἐ 'ειτονιά ν-έινη ρημονήσι
 Μεγίστ. Συνών. γειτονιάτσα. 2) Οἱ γείτονες, οἱ περίοι-
 κοι κοιν. καὶ Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)
 Τσακων. (Μέλαν.) : Τό 'μαθ' ὅλ' ἡ γειτονιά. Μαζεύτηκε
 ὅλ' ἡ γειτονιά. Μὲ τίς φωνές σήκωσε τὴ γειτονιά 'ς τὸ πο-
 δάρι. κοιν. Ἡ γειτονιά ὅλ' ἤξερ'ν ἀπο Κερασ. Ἐμαζοῦτ'
 ἡ γειτονία νὰ 'ράη τὸν ὕζέ σι π' ἐκάνε ἀπὸ τὰ ξενικεῖα (συν-
 εκεντρώθησαν οἱ γείτονες διὰ νὰ ἴδουν τὸν υἱὸν τῆς, ὁ ὁποῖος
 ἦλθεν ἀπὸ τὴν ξενιτειάν) Μέλαν. Αὐτοὶ οἱ δυὸ ἦταν γει-
 τουνιά Μακεδ. (Θεσσαλον.) || Φρ. Ντρέπομαι τὴ γειτονιά
 (ἐπὶ τοῦ ἀποστέργοντος νὰ διαπράξῃ αἰσχρὸν τι διὰ τὴν
 κατάκρισιν τῶν γειτόνων. Συνών. φρ. ντρέπομαι τὴν
 κοινωνία - τὸν κόσμον) κοιν. || Παροιμ. Ὅπου ἔχει τὴ
 λύπη, ἔχει τὴν, καὶ ἡ γειτονιά κοιμᾶται (ἡ ἀτομικὴ συμφορὰ
 ἀφίνει ἀδιαφόρους τοὺς γείτονας) Αἰγίν. Τὰ ὅσα ξέρ' ἡ γει-
 τουνιά, δὲν τὰ ξέρ' ὁ κόσμος ὅλος (οἱ γείτονες εἶναι συνήθως
 οἱ καλῦτερον πληροφορημένοι περὶ τῶν ὑποθέσεων των)
 Πελοπν. (Λακων.) Ἡ ὅξον ῥ' τουνιά νὰ μὴν ξέρ' τί κάψ'ς
 (τὰ ἐν οἴκῳ μὴ ἐν δῆμῳ) Στερελλ. (Αἰτωλ.) || Ἄσμ.

Νὰ μὴ σὲ βλέπ' ἡ 'ειτονιά τσ' οἱ 'πίουλοι 'ειτόνοι
 τσαι ποῦσιτ-τα τῆς μάν-νας μου, καταμυτ-τώουσίμ-με
 καὶ 'εἶρη καὶ σκοτώση με καὶ σὲν' ἀποσουρέψη
 (καταμυτ-τώουσιμ = συκοφαντήσουν, ἀποσουρέψη = δυσφη-
 μήση) Κάρπ.

Τοὺς ἔκλαψεν ἐ γειτονιά, τοὺς ἔκλαψεν τσ' ἐ χώρα
 τσαι τοὺς ἐμοιριολόγησαν χῶρες τσαι πανωχώρια
 Μεγίστ. — Ποίημ.

Ἦ τὸ σπῖτι του ἦταν ὅλη ἡ γειτονιά
 Α.Λασκαρᾶτ., Στιχοῦργ.², 240. Συνών. γειτόνεμα 6.
 3) Συγκέντρωσις, συνάθροισις Ἀθῆν. Κρήτ. Σκῦρ. : Ἀστε
 νὰ κάμωμε μιὰ γειτονιά Κρήτ. Μὲ θέλετε 'ς τὴ γειτονιά
 σας; (εἰς τὴν παρέαν σας, μεταξὺ σας) Ἀθῆν. Γειτονιές
 γειτονιές κάθονται (παρέες παρέες, κατὰ τμήματα κά-
 θονται) Σκῦρ. Τσ' οἱ σαρακόχ'λοι τὸ ἴδιο βγαίν'νε 'ειτονιές
 'ειτονιές (σαρακόχ'λοι = κοχλῖαι) αὐτόθ. 4) Αἱ καλαί, αἱ
 φιλικαὶ σχέσεις γειτόνων Ἀθῆν. Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.
 κ.ά.) : Ἐναν καλὸν γειτονίαν ἐποίκαμε μετ' ἐκεῖνον (εἰ-
 χομεν μετ' ἐκεῖνου πολὺ καλὰς γειτονικὰς σχέσεις) Χαλδ.
 Γειτονίαν 'κ' ἐπορεῖς νὰ ἐφτᾶς (δὲν δύνασαι νὰ ἀναπτύξῃς
 φιλικὰς σχέσεις πρὸς τινὰ) Τραπ. Ἀτός γειτονία ντό ἔν'
 'κ' ἐξέρ' (αὐτὸς εἶναι ἀκοινωνήτος) Χαλδ. || Φρ. Δὲν κάνομε
 γειτονιά (δὲν δυνάμεθα νὰ συνεννοοῦμεθα. Συνών. φρ. δὲν
 κάνομε χωριό) Ἀθῆν.

5) Γειτόνεμα 3, δ ἰδ. Κρήτ. : Ἐπῆα γιὰ γειτονιά.

Ἡ λ. ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Ἀπάνω - Πάνω - Κάτω -
 Πέρα - Μέσα - Ἐξω Γειτονιά πολλὰχ. Κακὴ Γειτονιά Σῦρ.
 Μεγάλῃ Γειτονία Καλαβρ. (Μπόβ.) Ἐξὶ Γειτονιές Σάμ.

γειτονιάζω Ζάκ. — Ι.Βενιζέλ., Παροιμ.², 238, 894 —
 Λεξ. Πρω. Δημητρ. ῥ' τουνιάζου Μακεδ. γειτονιάντζω
 Σίφν.

Ἐκ τοῦ οὗς. γείτονας.

Γειτονεύω 1, δ ἰδ., ἐνθ' ἄν. : Παροιμ. Ὅ,τι δὲ μοιάζει,
 μήτε γειτονιάζει (ἐπὶ ἀνομοίων) Ζάκ. — Ι.Βενιζέλ., ἐνθ' ἄν.

γειτονιακὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. γειτονᾶκὸς Πόντ. (Σάντ.
 Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γείτονας καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
 -ιακός.

Ὁ γειτονικός, ὁ ἀνήκων εἰς γείτονα : Γειτονᾶκὸν κεπὶν -
 χωράφιν (κεπὶν = κῆπος). Συνών. γειτονικός 1.

γειτονιάτσα ἡ, Θράκ. (Σαμακόβ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γειτονιά καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
 -άτσα.

Γειτονιά 1, δ ἰδ. : Ἄσμ.

Μά ναί, 'ς τὸ θάμα ποὺ εἶδα ψὲς 'ς αὐτὴ τὴ γειτονιάτσα!
 Φοροῦσε ἡ μάννα κόκκινο κ' ἡ θυγατέρα μαῦρο.

γειτονικά ἐπίρρ. ἀμάρτ. 'ειτονικά Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
 Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γειτονικός.

Φιλικῶς, ὡς ἀρμόζει εἰς καλὸν γείτονα : Ἐξάνοιξεν ἐδὰ
 ἡ Παρασκευῇ νὰ μοῦ πῇ πὼς μ' ἀγαπᾷ· μὰ ἐρωτικά ἡ 'ει-
 τονικά; (ἐξάνοιξεν = ἐκοίταξε).

γειτονικός ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ.) ῥ' τουν'κὸς
 βόρ. ἰδιώμ. 'ειτονικός Κάρπ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἄρ' τουν'κὸς
 Λέσβ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γείτονας καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ικός.

1) Ὁ γειτνιαζὼν πρὸς τινὰ, ὁ ἀνήκων εἰς γείτονα κοιν.
 καὶ Πόντ. (Τραπ.) : Γειτονικός λαὸς - χῶρος - τόπος, γει-
 τονικὴ αὐλὴ - ταβέρνα, γειτονικὸ σπῖτι - χωριό - ἀμπέλι -
 χωράφι κοιν. Ὅλα μας τὰ 'ειτονικά σπῖθια κοᾶεύγουνε
 πιά νὰ βουλήσουνε Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Γάμος 'ειτονικός ἡ-
 τονε, ἐβοροῦμα νὰ μὴ bāμε; αὐτόθ. || Παροιμ. Γειτονικόν,
 γολλητικόν (ὅ,τι συμβαίνει εἰς τὸν πλησίον τινός, εἶναι δυ-
 νατὸν νὰ συμβῇ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον) Κῶς Μεγίστ. Πβ.
 τὴν ἀρχ. παροιμ. «ἂν χωλῶ παροικήσης, ὑπασκάζειν μα-
 θήσῃ» || Ἄσμ.

Τ' Ὀθος τὸ γλιούσαν οἱ Πηλὲς τσαι τὰ 'ειτονικά του,
 τὰ κόκ-καλα τοῦ 'φήκασι τσ' ἐφάα τ-τὰ φαχνά του
 (γλιούσαν = ἐξεκένωναν) Κάρπ. 2) Τὸ οὐδ. ὡς οὗς., φι-
 λικὴ συγκέντρωσις εἰς γειτονικὴν οἰκίαν, ἐνθα ἐν συζητήσῃ
 ἀσχολοῦνται συγχρόνως εἰς ἐλαφρὰς ἐργασίας, ἰδίᾳ αἱ γυ-
 ναῖκες Λέσβ. : Κάναν' τ' ἄρ' τουν'κὸ 'ς τ' Ἀθούσ' τοῦ
 σπῖτ'. Πάγαιναν οὕλῃς 'ς τ' ἄρ' τουν'κὰ τσί κάναν τὰ σκα-
 μάτσα (σκαμάτσα = τολύπαι βάμβακος πρὸς γνέσιμον).

γειτόνιο τό, Θράκ. (Ἀδριανούπ. Ἀρκαδιούπ. Σαρεκκλ.)
 Σύμ. — Π.Παπαχριστοδ., Θράκ. ἡθογραφ. 1, 34 καὶ 4, 13,
 85, Χαμέν. κόσμ., 47.

Ἐκ τοῦ ρ. γειτονεύω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀγα-
 νάχτιο, κολάκιο, λεροφόριο, κλπ. ἐκ τῶν ρ. ἀγανα-
 χτῶ, κολακεύω, λεροφορῶ, περὶ ὧν ἰδ. Γ.Χατζιδ.,
 ΜΝΕ 2, 66 κέξ.

Ἡ ἐπίσκεψις ἐνθ' ἄν. : Πήγαμε 'ς τὸ γειτόνιο Σαρεκκλ.
 Γούλη μέρα 'ς τὰ γειτόνια γυρίζει αὐτόθ. Τὰ γειτόνια 'ἐν
 εἶναι γαλὰ πράματα καὶ νὰ τὰ λεβαρίσης (λεβαρίσης =
 σταματήσης) Σύμ. Τὰ Χριστούγεννα ὅλοι πῆγαν 'ς τὴν
 ἐκκλησία, ὅλοι ἔκαμαν τὸ γειτόνιο τοὺς Π.Παπαχριστοδ.,
 Χαμέν. κόσμ., ἐνθ' ἄν. Σὰν κάποτε περνοῦσε ἀπὸ τὸ μαχα-
 λᾶ, γιὰτὶ σπάνιο ἦταν τὸ γειτόνιο τῆς Π.Παπαχριστοδ.,
 Θράκ. ἡθογραφ., 1, 34. Συνών. γειτόνεμα 3, γειτονιά 5.

γειτονίτσα ἡ, Ἀθῆν. Βιθυν. (Κατιρλ.) Κρήτ. Κύθηρ.
 Πελοπν. (Ὀλυμπ.) κ.ά. ῥ' τουνίτσα Θράκ. (Αἰν. Ἐάνθ.) 'ειτο-
 νίτσα Κάρπ. 'ειτονίτσα Πόντ. (Ἰνέπ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γειτονιά καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
 -ίτσα.

Ἡ μικρὰ γειτονιά 1, ἐνθ' ἄν. : Ἀξίξ' ἡ γειτονίτσα μας τὸ
 καλοκαίρι Ἀθῆν. || Ἄσμ.

"Αν ἀρρωστήσω, μάννα μου, καὶ δὲν ἀσηκωθῶ,
 'ς τὴ βάνω γειτονίτσα μὴ νέα ἀγαπῶ
 ὕμνηρ.

Νὰ παραγγείλω θέλω τῆς μαν-νίτσας μου
 'ς τὴν-κάτω 'ειτονίτσα νὰ μὲ θάφουσι
 ἄρπ.

Ὁψὲς ἀργὰ ἐπέρονουνα ἀπὸ τὴ γειτονίτσα
 κ' ἐγροίκου κ' ἐδικάζετο μάννα καὶ θυγατέρα
 ῥήτ.

γειτονοκόριτσο τό, Ἀθῆν. ῥ'τουννοκόρ'τσου Θεσσ.
 (Τρίκκ.) ῥ'τουννόκουρ'τσου Θράκ. (Αἰν. Ξάνθ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γείτονας καὶ κορίτσι.

Ἡ κόρη, τὸ κορίτσι τῆς γειτονιᾶς ἐνθ' ἀν. : Ἡρθαν τὰ
 γειτονοκόριτσα καὶ τῆς κράτησαν συντροφιά Ἀθῆν. Πλιέ-
 νουμι τὰ πρ'κιά τ'ς, φωνάζουμι τὰ ῥ'τουννοκόρ'τσα Τρίκκ.
 Ἀρχόταμι κὶ τὰ ῥ'τουννόκουρ'τσα κὶ κάναμι χουρὸ Αἰν.

γειτονόπαιδο τό, ἀμάρτ. 'ειτονόπαιδο Νάξ. (Ἀπύ-
 ρανθ.) ῥ'τονοπαῖδ' Θράκ. (Σαρεκκλ.) ῥ'τουννουπαῖδ' Θεσσ.
 (Τρίκερ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σουφλ.) ῥ'τουννουπαῖδ' Ἰμβρ.
 Ἐκ τῶν οὖσ. γείτονας καὶ παιδί.

Τὸ παιδί τοῦ γείτονος ἐνθ' ἀν. : Ἐφάα δὰ 'ειτονόπαιδα
 τὸ σπῖτι μας ὅλημερίς κὶ ὅλονυχτίς εἶναι μέσα Ἀπύρανθ.
 Παίζου μὲ τὰ ῥ'τουννουπαῖδια Ἰμβρ. Εἰν' ἀπ' τοῦ χουριὸ
 ῥ'τουννουπαῖδ' Τρίκερ. Συνών. γειτονόπουλο, δι' ὃ ἰδ.
 γειτονοπούλα2.

γειτονοπούλακι τό, ἀμάρτ. γειτονοπ'λάκι Πελοπν.
 (Γαργαλ.) 'ειτονοπου'άκι Νάξ. (Φιλότ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. γειτονόπουλο, δι' ὃ ἰδ. γειτονοπούλα,
 καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ.-άκι.

Τὸ μικρὸν παιδίον τοῦ γείτονος ἐνθ' ἀν. "Εναι τὸ γειτο-
 νοπ'λάκι μου ὁ Θύμνιος Γαργαλ. "Ητονε 'ειτονοπου'άκι μας
 καὶ ξέρω το Φιλότ.

γειτονοπούλα ἡ, κοιν. γειτονοπούλ-λα Κάρπ. Κῶς
 γειτονοπούλ-λ^α Κῶς Λέρ. Μεγίστ. Νίσυρ. Ρόδ. γειτονο-
 πούλτα Ἀστυπ. ῥ'τουννουπούλα Μακεδ. (Χαλκιδ.) 'ειτο-
 νοπούλα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) 'ειτονοπου'ά Νάξ. (Βόθρ. Φι-
 λότ.) Οὐδ. γειτονοπούλιν Πόντ. (Κερασ. Τρίπ.) γειτονο-
 πούλ' Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) γειτονόπουλο κοιν. ῥ'τονόπ'λο
 Θράκ. (Σαρεκκλ.) γειτονόπουλ-λ^αο Κῶς Λέρ. Μεγίστ.
 Νίσυρ. Ρόδ. γειτονόπουλτο Ἀστυπ. 'ειτονόπουλο Νάξ.
 (Ἀπύρανθ.) 'ειτονόπου'ο Νάξ. (Βόθρ. Φιλότ.) Ἀρσεν.
 πληθ. 'ειτονόπουλοι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. γείτονας καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
 -πούλα, δι' ἣν ἰδ. -πουλος. Οἱ τύπ. γειτονοπούλα,
 γειτονόπουλο καὶ παρὰ Σομ.

1) Θηλ., μικρὰ κόρη τοῦ γείτονος κοιν. : Παντρεύτηκε
 ἡ γειτονοπούλα κοιν. "Οτι νὰ 'χωμε μουςαφίρηδοι, baίνου
 οἱ 'ειτονοπούλες καὶ μᾶσε βοηθοῦνε Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Οἱ
 γειτονοπούλτες λέμ-μον πῶς ἡδοντζάλεξα τσ' ἐπῆρα χαμά-
 λη Ἀστυπ. Ἦταν μὴ φτωχὴ γειτονοπούλα Γ.Ξενόπ.,
 Τρίμορφ. γυν.², 44 || Ἀσμ.

Τὸ λεμονάκι τ' ἄγουρο τρῖβε το νὰ μυρλίζη
 καὶ τὴ γειτονοπούλα σου φίλει τὴν κὶ ἄς σέ βρλίζη
 Στερελλ. (Παρνασσ.)

Μπερδεύτηκε μὴ λεμονιά μὲ μὴ νεραντζοπούλα,
 ἔτσι μπερδεύτηκε κ' ἐγὼ μὲ μὴ γειτονοπούλα
 Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Μάννα δὲν ἔχον νὰ μὴ κλαίη, 'διωφὴ νὰ μὴ λυπᾶτι,
 μὸν' ἔχον τρεῖς γειτόνισσις κὶ τρεῖς ῥ'τουννουπούλεις
 Μακεδ. (Χαλκιδ.) — Ποίημ.

Γειτονοπούλα λεμονιά, / πὸν ἔχει καμάρι ἡ γειτονιά,
 πὸν σπέρνει χιόνια 'ς τὶς ποδιές / καὶ 'ς τὰ Ἐπιτάφια μυ-
 ρωδιές

Τ. Ἀγρας, ἐν Ἀνθολ. Η. Ἀποστολίδ., 9. 2) Οὐδ., νεαρὸς
 υἱὸς τοῦ γείτονος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Τρίπ.
 Χαλδ.) : Φωνάζουν - παίζουν τὰ γειτονόπουλα κοιν. Ὀλη-
 μερίς κὶ ὅλονυχτίς εἶ' δὰ 'ειτονόπουλα μέσ' 'ς τὸ σπῖτι Νάξ.
 (Ἀπύρανθ.) Μὴ μέρη τὸ γειτονόπουλό της ἀποφάσισε νὰ
 πάη νὰ μαζέψη σαλίγκια (σαλίγκια=σαλιγκάρια) Πελοπν.
 (Λάστ.) Πῆρε δὴ τρία γειτονόπουλα γιὰ βοηθοὺς Γ.Ξε-
 νόπ., Πρωτοξύπν., 29 || Ἀσμ.

Λαφαδαργά, τὸ χτένισ-σου σιά, τὸ πέταλόσ-σου,
 κ' ἐτρέλ-λ^αανες κὶ ἀλώλ-λ^αανες τὸ γειτονόπουλ-λ^αόσ-σου
 (σιά=σιγά) Ρόδ.

"Αν δὲ μὲ θέλῃς νὰ περνῶ ἀπὸ τὴ γειτονιά σου,
 βάλε νὰ μὲ σκοτώσουνε τὰ γειτονόπουλά σου
 Θῆρ. (Οἶα). Συνών. γειτονόπαιδο. 3) Ἀρσεν. πληθ., τὰ
 νεαρά τέκνα τοῦ γείτονος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) : Ἐβῆκαν οἱ
 'ειτονόπουλοι μέσα κ' ἐπιάσανε μὲ τσι 'ειτονοπούλες τὸ
 χορὸ κ' ἐργήσαμε νὰ κοιμηθοῦμε.

γειτονόσπιτο τό, Κρήτ. ῥ'τουννόσπ'του Θράκ. (Αἰν.)
 ῥ'τουννόσπ'του Ἰμβρ. 'ειτονόσπιτο Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γείτονας καὶ σπῖτι.

Ἡ οἰκία τοῦ γείτονος, ἡ γειτονικὴ οἰκία ἐνθ' ἀν. : Τὰ
 ροῦχα κὶ τ' ἄλλουγο νὰ τὰ κρύψ' 'ς ἓνα ῥ'τουννόσπ'του Αἰν.
 Σὲ κἀνένα 'ειτονόσπιτο θά 'ναι Ἀπύρανθ. Ἐκεῖ χάμαι 'ει-
 τονόσπιτά 'ν' δὰ σπῖθια μας ('ν' δὰ=εἶναι τὰ) αὐτόθ.

γειτονούλα ἡ, Λευκ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. γειτονιά καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
 -ούλα.

Ἡ μικρὰ γειτονιά 1 : Ἀσμ.

Σᾶς πήραμε τὴ βέρδικα τὴ βεδεπλουμισμένη
 κ' ἔμειν' ἡ γειτονούλα σας σὰ χώρα გρεμισμένη.

γειτονόχοιρος ὁ, ἀμάρτ. 'ειτονόχοιρος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
 Ἐκ τῶν οὖσ. γείτονας καὶ χοῖρος.

Ὁ χοῖρος τοῦ γείτονος : Σφάληξε τὴ βόρτα νὰ μὴν ἔβουν
 οἱ 'ειτονόχοιροι καὶ φά' δὴν 'οῦρνα ('οῦρνα=τὸ ἀπόπλυμα,
 τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται μέσα εἰς τὴν γούρναν).

γειτονοχώρι τό, ἀμάρτ. γειτονοχώρ' Τσακων. (Χα-
 βουτσ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γείτονας καὶ χωριό.

Τὸ γειτονικὸν χωρίον : Βρέκα ἓνα ἀμάξ' ἀπὸ τὰ γειτονο-
 χωρῶα.

γειτονοχωρίτης ὁ, Γ. Ἀθῶν., Ν. Ἑστ. 1 (1927), 1086.
 Ἐκ τοῦ οὖσ. γειτονοχώρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
 -ίτης.

Ὁ κάτοικος τοῦ γειτονικοῦ χωρίου : Τραύξε γιὰ τὸ χω-
 ριό, συντροφιά μ' ἄλλους χωριανούς καὶ μ' ἄλλους γειτονο-
 χωρίτες.

γελαζούμενα ἐπίρρ. Α. Ἐφταλ., Μαζώχτρ., 104.

Ἐκ τῆς μετοχ. γελαζούμενος, δι' ἣν ἰδ. γελῶ.

Μετὰ γέλωτος : Λέει γελαζούμενα ὁ ἐπίτροπος. Συνών.
 γελαστά.

